

ten, og i alle Tilfælde hjemler jo Lovforslaget Ret til, hvis man ikke kan finde dem i det ene Amt, da at medtage dem fra et andet Amt.

Jeg skal dernæst tillade mig nogle Bemærkninger til det første Affsnit. Dette indeholder i § 1 Bestemmelserne om, i hvilke Tilfælde der paahviler Skipperen Forpligtelse til at foretage Anmeldelse om Spølykker og til at foranledige Sjøforklaring eller, som det jo hedder, Sjøforhør optaget. Blandt disse Tilfælde savner jeg imidlertid et. Paragrafen taler alene om de Tilfælde, hvor der foreligger et Ulykkestilfælde, som har medført Tab paa Skib eller Ladning, eller hvor der er Grund til at antage, at der kan medføres et saadant Tab, eller hvor Skipperen er bleven drevet ud af sin Kurs. Der er imidlertid en anden Klasse af Ulykkestilfælde, som jeg mener, bør tages med. Det er de Tilfælde, hvor Menneskeliv er gaaet tabt, uden at der er lidt Skade paa Skib eller Ladning. Det er Noget, der desværre ikke saa sjelden hænder, at en Mand gaar overbord, og jeg tror netop, at det er Noget, der hyppig hænder paa Smaafartøier. Jeg har idetmindste i den Henseende ikke saa ringe Erfaring. Smaaskibe, Jagter, som kun have 2—3 Mand til Besætning, komme af og til iland, for at Skipperen kan gjøre Anmeldelse om, at en Mand er gaaet overbord, stundom kastet overbord af Koret, stundom af Stortjeldet eller en Styrtsej og stundom paa anden Maade. I saa Tilfælde modtager Dommeren hans Forklaring, optager Forhør og søger saa vidt muligt at trænge tilbunds i Sagen. I de allerfleste Tilfælde vil der selvfølgelig ikke være nogen Grund til at betvivle, at det virkelig er gaaet saaledes til, som Skipperen, Styrmænd eller hvem det nu er, meddeler. Da Menneskeliv er gaaet tabt, bør Forholdet imidlertid undersøges tilbunds, men der møder os de samme Spørgsmaal som i Tilfælde af Sjøforklaring eller Sjøforhør. Der bliver Spørgsmaal om, hvorledes Vind og Veir har været, om Omstændighederne tale for, at det er gaaet til, saaledes som forklaret, om hvorvidt Manden kunde være reddet, og om der er foretaget de fornødne Skridt til hans Redning. Den Mand, der gjør Anmeldelsen, stundom maaske den eneste Mand, der er tilbage, er jo netop den, om hvis Ansvar der bliver Tale. Dommeren gjør sine Spørgsmaal, han faar Svær og kommer saa til det Resultat, at der ikke er Noget at sige til den Ting, men Dommeren føler sig ingenlunde altid overbevist om, at det virkelig

er gaaet saaledes til, thi han mangler den fornødne Cone til at kunne spørge rigtig og til at kunne bedømme de Svær, han faar af den Vedkommende. Jeg vilde derfor anse det for meget heldigt, om det Tilfælde blev medtaget, hvor, selv om der ikke er stet nogen Skade paa Skib eller Ladning, Menneskeliv er gaaet tabt ved et Ulykkestilfælde. Bliver det taget med i § 1, vil det nødvendigvis gøre en Forandring i § 3, hvor der tales om, at „Paaseiling eller Savari har fundet Sted, der har havt Tab af Menneskeliv tilfølgende“, idet det f. Ex. vil kunne rettes til „eller er forefaldet en Ulykke, der har havt Tab af Menneskeliv tilfølgende.“ Jeg har endnu et Par yderligere Bemærkninger til § 1, men de angaa mindre Ting. Det paalægges Skipperen, at han skal opgive „de i Sagen Interesserede, saasom Rhedere, Afledere, Ladningsmodtagere, Assurandører eller Bodmerikreditorer, som maatte opholde sig paa Stedet, eller Befuldmægtigede eller Agenter for Saadanne“. Jeg kan ikke indse, hvorfor Skipperen ikke, naar han veed det, skal anmeldte, hvem Rhederne, Ladningsmodtagerne osv. ere, selv om de ikke bo paa det Sted, hvor han tilfældigvis kommer ind, saameget mere, som det paahviler ham at nævne Agenterne eller Befuldmægtigede for Saadanne, selv om de ikke bo paa Stedet. Jeg har endvidere en Bemærkning at gjøre til 2det Stykke. Der staar, at „Anmeldelsen bør ske saa hurtigt som muligt, og naar Omstændighederne ikke ere til Hindre derfor, inden 24 Timer, efterat Ulykken er foregaaet, hvis denne er indtruffen, medens Skibet ligger i Havn eller paa Rhed, og ellers inden 24 Timer efter Skibets Ankomst til vedkommende Sted.“ Det er mig ikke ganske klart, i hvilket Forhold Bestemmelserne om, at det skal ske saa hurtigt som mulig, og at det skal ske inden 24 Timer, staa til hinanden. Hvis Meningen er den, at Skipperen altid har 24 Timers Frist, selv om han kan gjøre det hurtigere, staa Ordene „saa hurtigt som muligt“ jo overflødige. Er Meningen derimod den, at han ikke ubetinget skal have 24 Timer, men gjøre det saa hurtigt som muligt, saa at han, hvis han kan naae det inden 24 Timer, ogsaa skal gjøre det inden 24 Timer, forekommer det mig rigtignok rettest at blive staaende ved Ordene „saa hurtigt som muligt“ og lade Ordene „inden 24 Timer“ gaa ud, saa at det kommer til at hedde, at Anmeldelsen bør ske saa hurtigt som mulig, efter at Ulykken er foregaaet eller efter Skibets Ankomst